

Nora Roberts

DRAGULJ MOJE KRUNE

Prevela Jasmina Đorđević

Beograd, 2013.

*Svim novim prinčevima i princezama u mojoj porodici.
Da svi izrastete jaki i živite srećno do kraja života.*

Prolog

Ona je bila princeza. Rođena, odgajana i temeljno obučena za to. Ponašanje joj je bilo bez mane, govor bez greške, a maniri besprekorni. Predstavljala je sliku mladosti, samouverenosti i gracioznosti, uvijenih u ljupki i pažljivo zamotan poklon.

To se, znala je, očekivalo od člana kraljevske porodice Kordine – bar u javnoj areni. Dobrotvorno gala večer u Vašingtonu bilo je veoma javno. Zato je obavljala svoju dužnost, pozdravljala goste koji su darežljivo platili za priliku da se umešaju među plemenite ličnosti.

Gledala je majku, njeno uzvišeno veličanstvo Gabrijele od Kordine, kako bez napora klizi kroz večer, ili je bar činila da to izgleda lako, mada je, kao i njena kćerka, naporno radila tokom priprema.

Videla je oca, tako divno zgodnog i odmerenog, i najstarijeg brata, koji joj je bio pratnja te večeri, kako se s lakoćom mešaju s gomilom političara, poznatih ličnosti i vrlo bogatih ljudi.

Kada je bilo vreme, njeno uzvišeno veličanstvo Kamila od Kordine zauzela je svoje mesto za prvi deo večernje zabave. Kosa joj je bila očešljana u složenu punđu koja je njen vitki

vrat ostavljala golim, osim niske sjajnih smaragda. Nosila je elegantnu crnu haljinu iskrojenu tako da naglasi tanani stas. Bio je to stas za koji su i ona i krojačica znale da opasno naginje krajnje mršavom.

Apetit joj nije bio kao nekad.

Lice joj je bilo uzdržano, držanje savršeno. Međutim, iza očiju, glavobolja je besnela kao šumski požar.

Ona jeste bila princeza, ali i žena na ivici.

Aplaudirala je. Smešila se. Smejala se.

Bila je skoro ponoć – osamnaest sati otkako je počeo njen zvaničan dan – kada je majka uspela da s njom porazgovara nasamo, provukavši ruku oko Kamilinog struka i primakavši joj glavu.

„Dušo, ne izgledaš dobro.“ Bilo je potrebno majčino oko da primeti iscrpljenost, a Gabrijele je imala zaista oštar vid.

„Malo sam umorna, to je sve.“

„Idi. Vrati se u hotel. Bez rasprave“, prošaputala je. „Naporno si radila, previše naporno. Trebalo je da insistiram da provedeš nekoliko slobodnih nedelja na farmi.“

„Bilo je toliko posla.“

„A ti si uradila dovoljno. Već sam rekla Marijan da obavesti obezbeđenje i isprati te do automobila. I tvoj otac i ja krenućemo za sat.“ Gabrijele se osvrnula i videla da njen sin zabavlja popularnu američku pevačicu – i da ona zabavlja njega. „Hoćeš li i da Kristijan pođe s tobom?“

„Ne.“ Činjenica da se nije protivila bila je siguran znak umora. „Ne, neka uživa. Ionako je bolje da se iskradem odvojeno od ostalih.“ I nečujno, ponadala se.

„Amerikanci te vole, možda i previše.“ Osmehujući se, Gabrijela ju je poljubila u obraz. „Idi i odmori se. Razgovaraćemo ujutro.“

Međutim, nije bilo suđeno da beg bude tih. Uprkos lažnom automobilu, merama predostrožnosti i monotonom vrludanju kroz zgradu do bočnog izlaza, novinari su je nanjušili.

Samo što je iskoračila u noć, bila je zaslepljena blicevima foto-aparata. Povici su pljuštali oko nje, bubnjajući joj u glavi. Osetila je talas pokreta i cimanje ruku i zaprepastila se kada je shvatila da joj noge drhte dok su je telohranitelji gurali ka limuzini koja čeka.

Nije mogla da vidi, ni da razmišlja, i trudila se da ostane pribrana dok su je telohranitelji nosili kroz stampedo.

Bilo je tako užasno vruće, tako užasno blizu. Sigurno se zbog toga osećala bolesno. Bolesno, slabo i glupavo uplašeno. Nije bila sigurna da li je pala, da li je bila gurnuta ili je prosto zaronila u automobil.

Kada su se vrata zalupila za njom, povici s druge strane čelika i stakla zvučali su kao hućanje mora. Drhtala je, a zubi su joj gotovo cvokotali na iznenadnom talasu ledenog vazduha iz klima-uređaja. Zatvorila je oči.

„Vaše veličanstvo, da li ste dobro?“

Čula je, prigušeno, zabrinuti glas jednog telohranitelja. „Da. Hvala vam, jesam. Dobro sam.“

Ali znala je da to nije tačno.

Poglavlje 1

Ma šta bilo rečeno i ma šta će se svakako pričati, to nije bila impulsivna odluka. Njeno kraljevsko veličanstvo Kamila od Koridne nije bila impulsivna žena.

Međutim, jeste bila očajna.

Očajanje se, morala je da prizna, taložilo mesecima. Te vrele, lepljive i beskrajne junske noći, uprkos njenom naporu da to porekne, dostiglo je vrhunac.

Divlja košnica paparaca, koja se rojila za njom kada je pokušala da se iskrade s dobrotvorne gala večere, predstavljala je poslednju kap.

Čak i dok ih je obezbeđenje zaustavljalo, dok je ulazila u limuzinu s nekakvim ostacima dostojanstva, njen um je vrištao.

Pustite me da dišem! Za boga miloga, dajte mi malo prostora!

Sada, dva sata kasnije, ćud, uzbuđenje, živci i frustracija i dalje su se kovitlali oko nje dok je koračala po raskošnom apartmanu visoko iznad Vašingtona.

Manje od tri sata ka jugu bila je farma na kojoj je provela deo detinjstva. Nekoliko hiljada kilometara na istok, preko okeana, bila je sićušna zemlja u kojoj je provela drugi deo.

Život joj je bio podeljen između ta dva sveta. Mada je i jedan i drugi podjednako volela, pitala se da li će ikada pronaći mir u jednom od njih.

Bilo je vreme, krajnje vreme, da ga negde pronađe.

Da bi to uradila, morala je prvo da pronađe sebe. A kako to da uradi kada je uvek bila opkoljena? Još gore, pomislila je, bilo je to što je počela da se oseća kao da je neprekidno progone. Možda bi sve bilo drugačije da nije bila najstarija od tri sestre u novoj generaciji kordinskih princeza – a u protekle dve godine i najdostupnija zbog toga što joj je otac Amerikanac i zbog vremena koje je provela u Americi.

Ali bila je to što jeste, tako je kako je. Sada joj se činilo da je čitavo njeno postojanje povezano s politikom, protokolom i štamptom. Molbe, zahtevi, sastanci, obaveze. Obavljala je dužnost kopredsednika dobrotvorne organizacije za pomoć hendikepiranoj deci – zadatak koji je delila s majkom.

Verovala je u ono što radi, znala je da je ta dužnost potrebna i bitna, ali da li je cena morala biti toliko visoka?

Bile su joj potrebne nedelje organizovanja i truda, ali uživanje u plodovima tog rada bilo je pokvareno iznurenosću do srži.

Kako su je samo opkolili, razmišljala je. Sve one kamere, sva ona lica.

Čak i njena porodica, bog je blagoslovio, kao da ju je previše opkoljavala ovih dana. Pokušaj da ličnoj asistentkinji objasni svoja osećanja činio joj se nelojalnim, nezahvalnim i nemogućim. Međutim, ta asistentkinja bila joj je i najstarija i najdraža prijateljica.

„Muka mi je od toga da gledam svoje lice na naslovnim stranama časopisa, da u njima čitam o mojim navodnim romansama. Marijan, toliko sam umorna od toga što me drugi ljudi definišu.“

„Kraljevske ličnosti, lepota i seks prodaju časopise. Kad ukrste to troje, ne mogu postići da naštampaju dovoljan tiraž.“ Marijan Brin bila je praktična žena i njen ton je to odražavao. Pošto je poznavala Kamilu od detinjstva, sadržao je više zadirkivanja nego poštovanja. „Znam da je ovo večeras bilo užasno i ne krivim te što ti je preselo. Ako otkrijemo ko je odao put kojim ćeš izaći...“

„To je gotovo. Kakve veze ima ko je odao?“

„Bili su kao čopor pasa“, promrmljala je Marijan. „Ali ti si princeza Kordine – mesta koje naročito Amerikance tera da razmišljaju o bajkama. Ličiš na majku, što znači da si zadivljujuća. A muškarce privlačiš kao što rasprodaja privlači kupoholičarke. Štampa, a naročito njeni agresivniji element, hrani se time.“

„To što sam deo kraljevske porodice stvar je rođenja, kao i moj izgled. A što se muškaraca tiče...“ Kamila je odbacila čitav muški rod odmahnuvši rukom. „Nikoga od njih nisam privukla *ja*, nego pakovanje – isto ono koje prodaje i te idiot-ske časopise.“

„Kvaka 22.“ Pošto joj Kamila nije dala da zaspi, Marijan je jela grožđe iz impresivno velike činije voća, koju im je poslala uprava hotela. Spolja smirena, iznutra se brinula. Njena drugarica bila je preterano bleđa. I izgledalo je kao da je smršala.

Nije to bilo ništa, umirivala se, što neće ispraviti nekoliko mirnih dana u Virdžiniji. Farma je bila bezbedna, kao i palata u Kordini. Kamilin otac postarao se za to.

„Znam da je gnjavaža što si okružena telohraniteljima i paparacima čim iskoraciš u javnost“, nastavila je. „Ali šta ćeš? Da pobegneš od kuće?“

„Da!“

Zagrcnuvši se, Marijan je otkinula još jedno zrno. Onda joj je ono štrcnulo iz prstiju kada je primetila čelični sjaj u Kamilinim žutosmeđim očima. „Očigledno si popila previše šampanjca večeras.“

„Popila sam jednu čašu“, rekla je Kamila hladnokrvno. „I to ne celu.“

„Onda je čaša bila povelika. Slušaj, vratiću se u svoju sobu kao dobra devojčica i ostaviću te da se rešiš tog raspoloženja spavanjem.“

„Već nedeljama razmišljam o tome.“ Poigrala se tom idejom, priznala je. Maštala je o njoj. Večeras će je ostvariti. „Marijan, potrebna mi je tvoja pomoć.“

„*Non, non, c'est impossible. C'est completement fou!*“

Marijan je retko prelazila na francuski. U srži je bila Amerikanka koliko i pita od jabuka. Roditelji su joj živeli u Kordini kada joj je bilo deset godina, i ona i Kamila bile su od tada najbolje drugarice. Niska žena s medenosmeđom kosom, još podignutom za gala večeru, reagovala je na jeziku svoje druge domovine ka god bi se uspaničila. Njene oči, tople, bledoplave, bile su razrogačene od uzbunjenosti.

Poznavala je taj izraz na licu svoje drugarice. I plašila ga se.

„To nije ni nemoguće ni ludo“, odgovorila je Kamila opušteno. „Jednako je i moguće i razumno. Treba mi vremena, nekoliko nedelja. I uzeću ih. Kao Kamila Makgi, ne kao Kamila od Kordine. Živela sam s titulom, bez odmora, još otkako je deda...“

Zaćutala je. To ju je još bolelo. Prošle su gotovo četiri godine od njegove smrti, ali ona je i dalje bila nesrećna zbog toga.

„On je bio naša stena“, nastavila je, sabravši se. „Iako je toliko vlasti već preneo na sina, na ujka Aleksa, ipak je on vladao. Od njegove smrti, porodica je morala da pruži više – da se udruži. Ne bih ni želela da je bilo drugačije. Bila sam srećna što obavljam više zvaničnih dužnosti.“

„Ali?“ Sada rezignirano, Marijan se spusti na ivicu sofe.

„Moram da pobegnem od potere. Tako se osećam“, rekla je Kamila, spustivši dlan na srce. „Progonjeno. Ne mogu da izađem na ulicu a da me fotografi ne saleću. Gubim se u tome. Ne znam više ni šta sam. Ponekad, sad već prečesto, i ne *osećam* sebe.“

„Potreban ti je odmor. Potrebna ti je pauza.“

„Da, ali i više od toga. Komplikovanije je. Marijan, ne znam šta želim za sebe. Za sebe. Pogledaj Adrijen“, nastavila je, govoreći o svojoj mlađoj sestri. „Udata u dvadeset prvoj. Ugledala je Filipa kada joj je bilo šest i to je bilo to. Znala je šta hoće – da se uda za njega i rađa lepe bebe u Kordini. Moja braća su kao dve polovine mog oca. Jedan je farmer, drugi stručnjak za bezbednost. Ja nemam pravac, Marijan. Nemam nikakve veštine.“

„To nije tačno. Bila si briljantna u školi. Tvoj mozak je kao prokleti kompjuter kada pronadeš nešto što bi ga pokrenulo.

Fantastična si domaćica, neumorno se baviš društvenokorisnim radom...“

„Obaveze“, prošaputala je Kamila. „U njima sam izvanredna. A zadovoljstva? Umem da sviram klavir, pomalo pevam. Pomalo slikam, pomalo mačujem. Šta je moja strast?“ Prekrstila je ruke preko grudi. „Otkriću je... Ili ću bar provesti nekoliko nedelja bez telohranitelja, bez protokola i prokletih novinara – pokušavajući da je otkrijem. Ako ne pobegnem od medija“, rekla je tiho, „plašim se – stvarno se plašim – da ću se raspasti.“

„Razgovaraj s roditeljima, Kam. Oni će razumeti.“

„Mama bi razumela. Za tatu nisam sigurna.“ Ali nasmešila se dok je to govorila. „Adrijen je udata već tri godine, a on još nije preboleo što je izgubio svoju bebu. A mama... ona je bila mojih godina kada se udala. I ona je znala šta želi. Ali pre toga...“

Odmahnula je glavom dok je ponovo počinjala da korača. „Otmica, pokušaj ubistva moje porodice. To su sada pasusi u istorijskim knjigama, ali za nas su još vrlo stvarni i desili su se previše skoro. Ne mogu da krivim roditelje što nas štite. I ja bih učinila isto. Ali ja više nisam dete i potrebno mi je... nešto moje.“

„Znači, odmor.“

„Ne odmor – pohod.“ Prišla je Marijan i uzela je za ruke. „Ti si iznajmila auto.“

„Jesam. Morala sam da... O, Kamila!“

„Daj mi ključeve. Možeš da pozoveš agenciju i produžiš rok.“

„Ne možeš prosto da se odvezeš iz Vašingtona.“

„Ja sam odličan vozač.“

„Misli malo! Ako nestaneš iz vidokruga, tvoja porodica će poludeti. I novinari.“

„Nikada neću dopustiti da moja porodica brine. Pozvaću roditelje ujutro. A novinarima ćemo reći da sam na odmoru – na tajnoj lokaciji. Ti ćeš im nabaciti da je u Evropi, pa me niko neće loviti po Americi.“

„Da li da te podsećam na to da je ovo ludilo započelo tvojim nerviranjem jer ti je lice rasuto po časopisima?“ Marijan je uzela jedan sa stočića i podigla ga. „Imaš jedno od najpoznatijih lica na svetu, Kam. Ne možeš tek tako da se stopiš s gomilom.“

„Stopiću se.“ Iako je znala da je to blesavo, Kamilin stomak poskočio je dok je prilazila stolu i otvarala fioku. A onda je iz nje izvukla makaze. „Princeza Kamila...“, protresla je svoju tamnocrvenu kosu, dugu do struka, i uvukla vazduh, „upravo će sasvim promeniti izgled.“

Užas, toliko veliki da bi bio smešan da Kamila nije osećala njegov odjek u sebi, proširio se preko Marijaninog lica. „Ne misliš valjda ozbiljno! Kamila, ne možeš prosto da... da odsečeš kosu. Tvoju prelepu kosu!“

„U pravu si.“ Kamila joj je pružila makaze. „Ti ćeš.“

„A? A, ne... ni slučajno!“ Marijan je u trenu sklonila ruke iza leđa. „Sešćemo da popijemo po čašu vina i sačekamo da ovo ludilo prođe. Sutra ćeš se bolje osećati.“

Kamila se toga i plašila. Plašila se da će ovo proći i da će nastaviti kao i do sada. Obavljajući svoju dužnost, ispunjavajući

obaveze, vratiće se na svetlost reflektora i u nesumnjivu udobnost svog života. Nepodnošljivo bežanje od medija.

Ako sada ne uradi nešto – *nešto* – da li će ikada? Ili će se, kako mediji neprekidno predviđaju, udati za nekog od uglađenih muškaraca koji su proglašeni odgovarajućim za nekog s njenim položajem, i prosto... nastaviti dalje.

Stegla je vilicu i podigla bradu na način koji je njenu drugaricu naterao da zaustavi disanje. Zgrabila je dugački pramen kose i odsekla ga.

„O, gospode!“ Osetivši slabost u nogama, Marijan se skupila u fotelji. „O, Kamila!“

„To je samo kosa.“ Ali ruka joj je malo zadrhtala. Kosa je postala toliko bitan deo njenog imidža i života da je jedan rez bio kao da je odsekla ruku. Zurila je u dugački pozlaćeni crveni pramen koji joj je visio s prstiju. „Ostalo ću u kupatilu. Dobro bi mi došla pomoć za ovo pozadi.“

Na kraju, Marijan je popustila, kao što drugarice i rade. Kada su završile, pod je bio pokriven gomilama kose i Kamilina pojava s dugom talasastom kosom sasvim se promenila. Rez ovde, rez tamo. Čaša vina za ohrabrenje. Još jedan rez da bi se sve poravnalo. Na kraju je završila s dečački kratkom frizurom i dugim reckastim šiškama – radi ravnoteže.

„Užasno je... drugačija“, uspela je da izgovori Kamila.

„Zaplakaću.“

„Ne, nećeš.“ Kamila se u sebi zaklela da neće ni ona. „Moram da se presvučem i spakujem stvari. Već kasnim.“

Spakovala je ono što joj se činilo najosnovnijim i iznenadila se, a pomalo i postidela, što je to do pucanja ispunilo kofer i ogromnu torbu. Navukla je farmerke, čizme, džemper i sve dopunila dugim crnim kaputom.

Razmišljala je o naočarima za sunce i šeširu, ali shvatila je da bi s njima *izgledala* kao da se prurušila, umesto da joj omoguće da prođe neprimećeno.

„Kako izgledam?“, pitala je.

„Ni nalik na sebe.“ Marijan je odmahнула glavom i obišla dva kruga oko Kamile.

Kratka kosa bila je dramatična promena i, na Marijanino iznenađenje, zanimljiva. Kamiline zlatnosmeđe oči delovale su krupnije i ranjivije. Šiške su skrivale kraljevsko čelo i davale joj mladalačku crtu. Bez šminke, lice joj je bilo ružičasto i kao krem, možda malo bleđe nego što bi trebalo. Visoke jagodice su se isticale, a izdužene usne delovale punije.

Umesto smireno, rezervisano i elegantno, izgledala je mlado, bezbrižno i pomalo nesmotreno.

„Nimalo nalik na sebe“, rekla je Marijan ponovo. „Ja bih te prepoznala, ali trebao bi mi minut, i da proverim dvaput.“

„To je dovoljno dobro.“ Pogledala je na sat. „Ako odem sad, biću daleko kada svane.“

„Kamila, kuda ćeš?“

„Bilo kuda.“ Uхватила je drugaricu za ramena i poljubila je u oba obraza. „Ne brini za mene. Javljaću se. Obecavam. Čak i princeza ima pravo na malu avanturu.“ Njene široke usne izvile su se u osmeh. „Možda to *naročito* važi za princeze.

Obećaj mi da nećeš nikome ništa reći pre osam ujutro – a i tada samo mojoj porodici.“

„Ne dopada mi se to, ali obećavam.“

„Hvala.“ Nabacila je torbu na rame, a onda krenula po kofer.

„Čekaj. Nemoj tako da hodaš.“

Zbunjena, Kamila se okrenula. „Kako?“

„Kao princeza. Pogrbi se malo, njiši kukovima. Ne znam, Kam, hodaj kao devojčica. Nemoj da kliziš kao po modnoj pisti.“

„A.“ Podesivši kaiš na torbi, vežbala je. „Ovako?“

„Tako je bolje.“ Marijan je prstom tapkala po usnama. „Izvuci čeličnu šipku iz kičme.“

Malo je vežbala, pokušavajući da pravi opuštenije i lakše korake. „Vežbaću“, obećala je. „Ali sada moram da idem. Pozvaću ujutro.“

Marijan je potrčala za njom kada se Kamila zaputila ka vratima spavaće sobe. „O, bože. Čuvaj se. Ne razgovaraj s nepoznatima. Zaključavaj vrata automobila. Hm... imaš li novac, telefon? Jesi li...“

„Ne brini.“ Kamila se na vratima okrenula i prostrelila je blistavim osmehom. „Imam sve što mi je potrebno. *A bientôt!*“

Međutim, kada su se vrata zatvorila za njom, Marijan je počela da krši ruke. „O, čoveče! *Bonne chance, m'amie!*“

Posle deset dana, Kamila je pevala uz pesmu na radiju. Obožavala je američku muziku. Volela je da vozi. Volela je da radi baš ono što hoće i ide baš tamo kuda želi. Nije da je pauza